

Sygn. akt XVII AmE 170/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant – sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **I. G., S. G. prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 lutego 2020 r., znak: (...) (...) (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję;

II. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powodów I. G. i S. G. solidarnie kwotę 1.720 zł (tysiąc siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt AmE 170/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 26 lutego 2020 r., znak: (...) (...) (...), na podstawie art. 168 pkt 11a, art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2020 r., poz. 261) w związku z art. 170 ust. 4 pkt 1 i 70 pkt 2 ustawy OZE oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256) i art. 90 ust. 1 ustawy OZE, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcom: Pani I. G. i Panu S. G., prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś., posiadającej numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) orzekł, że:

1. przedsiębiorcy: Pani I. G. i Pan S. G., prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś., nie wywiązali się z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy OZE tj. obowiązku przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 52-55 ustawy OZE, poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 r. znak: (...) (...) (...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których

mowa w art. 52 ust. 1 ustawy OZE w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych;

2. za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie pierwszym wymierzył solidarnie przedsiębiorcom: Pani I. G. i Panu S. G. prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś. karę pieniężną w kwocie 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyli I. G. i S. G. prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś., zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucili zaskarżonej decyzji naruszenie:

naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

1) art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy OZE poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających tj. przyjęcie, iż wezwanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej: Prezesem URE z dnia 5 marca 2018 roku, znak: (...). (...) (...) było prawidłowe i wywołało skutki prawne, kiedy należało uznać, że:

a) postępowanie toczące się na podstawie przepisu art. 70 ustawy OZE prowadzone było w sposób nieprawidłowy i uchybiało kodeksowej zasadzie informowania oraz pogłębiania zaufania obywateli (art. 8 § 1 k.p.a. i 9 k.p.a. w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy OZE),

b) wezwanie zawierało braki w postaci niewymieniania z imienia i nazwiska (nazwy] jego adresata (art. 54 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy OZE) jak również całościowego pouczenia w zakresie skutków prawnych niezastosowania się do niego (art. 54 § 1 pkt 6 k.p.a. w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy OZE),

- co doprowadziło do tego, iż nie wywierało ono skutków prawnych i nie wiązało jego adresatów,

2) art. 8 § 1 k.p.a. i art. 9 k.p.a. w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy OZE oraz art. 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm.) zwaną dalej: pr.p., w zw. z art. 37 ustawy OZE poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania oraz zasady informowania stron poprzez:

a) brak uprzedniego pouczenia strony o konsekwencjach prawnych o których stanowi przepis art. 168 pkt lla ustawy OZE, związanych z nieudzieleniem Prezesowi URE żądanych informacji,

b) zastosowanie trybu postępowania mniej korzystnego dla strony tj. trybu przewidzianego w art. 168 pkt lla w zw. z art. 170 ust. 4 pkt 1 OZE zamiast w art. 56 ust. 1 pkt 7 i 7a w zw. z art. 56 ust. 3 pr.e.,

3) art. 8 § 1 k.p.a. i art. 11 k.p.a. w zw. z art. 107 § 1 pkt 6 oraz § 3 k.p.a. w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy OZE poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli i zasady przekonywania, wynikające z braku odniesienia się w uzasadnieniu decyzji z dnia 26 lutego 2020 roku, znak: (...). (...) (...), do elementów stanu faktycznego w postaci prawidłowości otrzymania wezwania Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 roku, znak: (...). (...) (...). daty otrzymania wezwania, wskazania osób, które odebrały wezwanie jak również oznaczenia dokładnej daty upływu terminu na udzielenie informacji zgodnie z żądaniem Prezesa URE,

naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1) art. 168 pkt lla ustawy OZE w zw. z art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy OZE w zw. z art. 7 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka stanowiąca rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ (...) przyjęta i proklamowana w dniu 10 grudnia 1948 roku, zwaną dalej: PDPC, art. 26 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwarty do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 XII 1966 roku, (Dz.U. z 1977 r., poz. 167), zwany dalej: MPPOiP, art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 14 XII 2007 roku, (Dz.U. UE.C., poz. 303.1), zwaną dalej: KPP oraz art. 20 i 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U., poz. 483 ze zm.), zwaną

dalej: Konstytucją RP poprzez nierówne traktowanie przedsiębiorców w zakresie konsekwencji administracyjnych związanych z nieudzieleniem Prezesowi URE żądanych przez niego informacji co narusza również konstytucyjną zasadę swobody prowadzenia działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przepisu art. 479⁴⁹ k.p.c. wnosimy o uchylenie przedmiotowej decyzji w całości.

Odwołujący wnieśli ponadto o:

- 1) przeprowadzenie rozprawy także pod naszą nieobecność,
- 2) zasądzenie od organu na naszą rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zwolnienie strony (Prezesa URE) od udziału w posiedzeniu przygotowawczym, ze względu na hierarchiczną strukturę urzędu i przekazywanie spraw na niższe szczeble, zatem udział pełnomocnika będzie wystarczający jako osoby mającej pełną wiedzę w niniejszej sprawie,
3. zasądzenie od Przedsiębiorców na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie I. G. i S. G. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś..

Pismem z dnia 5 marca 2018 r. znak: (...) (...) (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 70 ustawy OZE, wezwał przedsiębiorców: Panią I. G. i Pana S. G., prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś., do przedstawienia w ciągu 21 dni od dnia otrzymania wezwania informacji dotyczącej dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego. Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie w wyznaczonym przez Prezesa URE terminie. **/k. 1-3v akt adm./**

Przedmiotowe wezwanie było doręczane na adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej powodów, tj. ul. (...) w Ś. i zostało odebrane w dniu 3 stycznia 2019 r. przez I. G.. Powódka nie przedstawił żądanych informacji w terminie. **/k. 9 akt adm., okoliczności bezsporne/**

Przedsiębiorcy nie odpowiedzieli na pismo Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 r. znak: (...) (...) (...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy OZE w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych – w terminie 21 dni od dnia otrzymania wezwania. **/okoliczności bezsporne/**

Pismem z 30 maja 2019 r. Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcom - I. G. i S. G. kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się przez Przedsiębiorców z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy OZE oraz wezwał do przedłożenia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, szczegółowych wyjaśnień w powyższej kwestii oraz przesłania dokumentów mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu. **/k. 10-11v akt adm./**

Doręczenie ww. pisma dla powodów nastąpiło 28 czerwca 2019 r. **/k. 12 akt adm./**

Przedsiębiorcy nie udzielili odpowiedzi na ww. pismo Prezesa URE z dnia 30 maja 2019 r.

Zawiadomieniem z 8 listopada 2019 r. Prezes URE, na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. **/k. 13-13v akt adm./**

Doręczenie ww. pisma dla powodów nastąpiło 2 października 2019 r. **/k. 14 akt adm./**

Pismem z 3 grudnia 2019 r. Przedsiębiorcy złożyli wymagane dokumenty oraz wyjaśnienia odnośnie przyczyn, z powodu których w terminie 21 dni od dnia otrzymania wezwania nie złożył do Urzędu Regulacji Energetyki wymaganych dokumentów. Jednocześnie wskazać należy, iż fakt uchybienia przez Przedsiębiorcę terminowi wskazanemu w przywołanym wyżej wezwaniu Prezesa URE ma charakter bezsporny. **/k. 15-15v, k. 16-36 akt adm./**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 168 pkt 11a ustawy oze (o odnawialnych źródłach energii), który był podstawą nałożenia kary pieniężnej, karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia wglądu lub nie przedstawia Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 1 lub 2 ustawy oze.

Z kolei zgodnie z art. 70 pkt 2 ustawy oze, Prezes URE ma prawo żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa m.in. w art. 52-55 z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

W myśl art. 52 ust. 1 ustawy oze przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca przemysłowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, są obowiązane:

1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego wydane:

a) odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub

b) na podstawie ustawy - Prawo energetyczne lub

2) uiścić opłatę zastępczą w terminie określonym w art. 68 ust. 2 obliczoną w sposób określony w art. 56.

Stosownie natomiast do art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy oze, wysokość kary za nie przedstawienie Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 wynosi 10.000 zł.

Wobec wskazanych wyżej uregulowań ustawy oze powodowie, jako profesjonalni przedsiębiorcy, wytwarzający energię elektryczną w mikroinstalacji, byli zobligowani do udzielania odpowiedzi na wezwanie Prezesa URE.

Prezes URE słusznie, w ocenie Sądu uznał, że skoro powodowie z racji wytwarzanie energii elektrycznej w mikroinstalacji, potencjalnie mogliby być adresatami obowiązku, o jakim mowa w art. 52 ust. 1 pkt 1a ustawy

oze, to niewątpliwie byli też zobligowani do udzielenia odpowiedzi na wezwanie organu dotyczące m.in. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w instalacji odnawialnego źródła energii lub uiszczenia opłaty zastępczej, o jakich mowa w art. 52 ustawy oze. W konsekwencji, nieudzielenie powyższej informacji zasadniczo stanowiło wystarczającą przesłankę do ustalenia, że istnieją podstawy do nałożenia kary administracyjnej na przedsiębiorców.

Istotą odpowiedzialności o charakterze administracyjnym jest bowiem jej obiektywny charakter, co oznacza, że nałożenia kary administracyjnej jest możliwe w razie zaistnienia stanu niezgodnego z prawem (wyroki TK z: 18 kwietnia 2000 r., sygn. K 23/99, OTK ZU nr (...), poz. 89; 24 stycznia 2006 r., sygn. SK 52/04, OTK ZU nr(...), poz. 6; 15 stycznia 2007 r., sygn. P 19/06, OTK ZU nr (...), poz. 2; 31 marca 2008 r., sygn. SK 75/06, OTK ZU nr (...), poz. 30; 5 maja 2009 r., sygn. P 64/07, OTK ZU nr (...), poz. 64; 14 października 2009 r., sygn. Kp 4/09, OTK ZU nr (...), poz. 134). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Odpowiedzialność obiektywna wiąże zatem powstanie odpowiedzialności wyłącznie z zaistnieniem zdarzenia, które kwalifikowane jest przez ustawę jako naruszenie obowiązujących norm prawnych. Przepisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Odnosnie możliwości nałożenia na powodów, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, kary na podstawie art. 168 pkt 11a ustawy oze, w ocenie Sądu Prezes URE - co do zasady - był uprawniony do nałożenia kary na podstawie art. 168 pkt 11a ustawy oze, pomimo jego wejścia w życie 14 lipca 2018 r. (art. 168 pkt 11a ustawy oze został wprowadzony mocą art. 1 pkt 57 ustawy z 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw).

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie, wezwanie skierowane do powodów było wprowadzone datowane na 5 marca 2018r, a więc nosiło datę w jakiej przepis art. 168 pkt 11a ustawy oze jeszcze nie obowiązywał, niemniej jednak, doręczenie tego wezwania po raz drugi zostało dokonane już w styczniu 2019 r, a więc po wejściu w życie tego przepisu. Z tego powodu nie można organowi postawić zarzutu, że nałożył na przedsiębiorców karę za czyn, który nie był penalizowany w dacie jego popełnienia. Należało bowiem przyjąć, że skoro wezwanie zostało skierowane do powodów po raz kolejny w styczniu 2019 r., to niewywiązanie się z obowiązku udzielenia informacji w terminie 21 dni od daty otrzymania pisma, mogło być już sankcjonowane zgodnie z treścią art. 168 pkt 11a oze, skoro przepis ten już obowiązywał w tym czasie.

Zdaniem Sądu słusznie powodowie zakwestionowali samą prawidłowość doręczenia im wezwania Prezesa URE z 5 marca 2018 r.

Przesyłka zawierająca wezwanie z 5 marca 2018 r. została skierowana do spółki cywilnej, nie zaś do każdego z wspólników tej spółki z osobna. Na kopercie jako adresata wskazano bowiem (...)Spółka Cywilna z siedzibą w Ś.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, spółka cywilna nie posiada osobowości prawnej, a przedsiębiorcami prowadzącymi działalność w tej formie są poszczególni przedsiębiorcy, będący jednocześnie wspólnikami tej spółki. Nie jest zatem skuteczne kierowanie wezwań do samej spółki, gdy wezwania powinny być kierowane do każdego wspólnika spółki cywilnej z osobna. Z faktu braku posiadania przez spółkę cywilną osobowości prawnej, spółka jako taka, nie może być także stroną postępowania, zarówno administracyjnego jak i sądowego. W ocenie Sądu Prezes URE miał tego świadomość, skoro adresatami decyzji administracyjnej, w wcześniej zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, prawidłowo uczynił poszczególnych wspólników spółki cywilnej i każdemu z nich z osobna doręczył odpis zaskarżonej decyzji.

To oznacza, że także skutecznego doręczenia wezwania do udzielania informacji można dokonywać także jedynie stronom, zatem w tym przypadku - każdemu ze wspólników spółki cywilnej. Sąd podziela więc pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego, że „decyzja skierowana w stosunku do podmiotu, który nigdy nie był i nie mógł być stroną,

jest aktem nieistniejącym” (wyrok NSA z 21 sierpnia 2008 r., sygn. akt II OSK 952/07, Legalis nr 133137), a także Sądu Najwyższego, który stwierdził, iż jednym z podmiotów, który nie może być stroną postępowania jest spółka cywilna. (wyrok z 14 grudnia 2017 r., sygn. akt II UK 643/16 legalis nr 1714849).

Skoro zatem decyzja skierowana do spółki cywilnej jest bezwzględnie nieważna, to również wezwanie do udzielenia informacji skierowane do spółki cywilnej, a nie jej wspólników, nie może wywoływać skutków prawnych w postaci kar administracyjnych dla wspólników tejże spółki cywilnej. W szczególności skierowanie wezwania z dnia 5 marca 2018 r. na adres prowadzonej działalności gospodarczej: (...) Spółka Cywilna z siedzibą w Ś. nie mogło skutkować nałożeniem kary administracyjnej na wspólników ww. spółki na podstawie art. 168 pkt 11a ustawy oze.

W sprawie bez znaczenia pozostaje fakt rzeczywistego odbioru przesyłki przez osobę upoważnioną w stałym miejscu wykonywania działalności gospodarczej. W wyniku błędnego skierowania pisma do spółki cywilnej, przedsiębiorcy mogli mieć wątpliwości, czy takie wezwanie w rzeczywistości ich dotyczy, lub też którego z nich dotyczy.

Zdaniem Sądu decyzja winna ulec uchyleniu, gdyż Sąd dostrzegł brak podstaw do jej wydania tj. brak prawidłowego doręczenia wezwania z 5 marca 2018 r. wspólnikom spółki cywilnej, nie dawał podstaw Prezesowi URE do nałożenia kary na wspólników tej spółki za brak udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie.

Na marginesie jedynie należy podkreślić, że powodowie nie zostali także pouczeni w treści wezwania, że skutkiem niewykonania przez nich zobowiązania zawartego w piśmie z 5 marca 2018r może być nałożenie na nich kary administracyjnej. Wynikało to zapewne z faktu, że pismo zostało zredagowane w okresie, kiedy taka sankcja nie była przewidziana przepisami prawa, a przy ponownym doręczeniu tego samego wezwania w styczniu 2019 r., a więc już po wejściu w życie przepisu sankcjonującego tj. art. 168 pkt 11a ustawy oze, nie uzupełniono szeregu pouczeń o sankcjach, także o pouczenie o konsekwencjach nieudzielenia organowi informacji na ww wezwanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd stosownie do treści art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił zaskarżoną decyzję.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art 98 k.p.c. zasądzając na rzecz powodów solidarnie zwrot poniesionych przez nich kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia swoich praw, na które składały się koszty opłaty od odwołania w wysokości 1.000 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński